

[Johs. Christiansen.]

være, at der sikres videnskaben et fast årligt beløb af en sådan størrelsesorden, at videnskaben kan være tjent med det, at ikke arbejde, der udføres gennem dansk forskning, kommer til at stå altfor langt tilbage for de lande, der omgiver os, og her taler jeg naturligvis ud fra den materialistiske betragtning: de lande, som vort erhvervsliv og produktionsliv må tage konkurrencen op med.

Der er i denne forbindelse et spørgsmål, som vi bør tage stilling til — vi kan jo tale nærmere om det i udvalget —, og det er spørgsmålet om, hvorvidt det beløb, vi fastsætter, eller en betragtelig del deraf, skal gøres til genstand for en konjunkturregulering. Man ved jo ikke noget om pengenes skiftende værdi til kommende tider, men vi ved, at det og det arbejde indenfor videnskaben skal gøres, hvis vi ikke skal komme altfor langt i bagskud herhjemme, det skal gøres, og så må vi sikre, at midlerne er der. Derfor vil jeg hænstille, at man velvilligt vil gå ind på den tanke under udvalgsarbejdet, at vi forsøger at finde en form, hvorunder den sum, vi fastsætter, kan — for at bruge et moderne udtryk — blive værdifast.

Med hensyn til det foreliggende forslags § 2 er det min opfattelse, at rigsdagen her bør have et ord med i laget. Det vil næppe være hensigtsmæssigt helt at overlade til ministerens skøn, på hvilken måde forvaltningen af de midler, der stilles til rådighed, skal udøves. Jeg ved vel, at den højtærede undervisningsminister tænker sig forvaltningen henlagt under en eller flere bestyrelser sammensat udelukkende af videnskabsmænd. Fra anden side er gjort gældende, at hvor det som her er statsmidler, det drejer sig om, vil det dog måske være rimeligt og ikke uklogt, hvis rigsdagen bliver repræsenteret i det organ, der skal træffe bestemmelser om midlernes anvendelse, om regnskabs aflæggelse o. s. v. Jeg tror ikke, betragtningen uden videre kan forkastes, jeg vil meget gerne være med til at drøfte det nærmere i udvalget og håber, vi kan finde en rimelig løsning også på denne side af sagen.

Der er endnu en ting, jeg gerne vil have lov at gøre opmærksom på, og det er ønskeligheden — og det understreger jeg gerne —

af, at erhvervslivet, selskaber og private, i endnu højere grad, end tilfældet har været hidtil, tilgodeser forskningsarbejdet overalt, hvor det er muligt. Jeg ved, at i Amerika er tilskud eller bidrag af denne art gjort skattefri. Jeg tror, det herhjemme i Danmark forholder sig således, at ligningsmyndighederne i de enkelte tilfælde stiller sig meget forstående overfor bidrag af denne art, når spørgsmålet er om skattepligt eller ikke-skattepligt. Jeg vil gå ud fra, at hvis erhvervslivet i endnu højere grad vil tilgodese de fonds, der allerede består, eller oprette nye til fremme af forskningen, vil ligningsmyndighederne se med ikke mindre venlige øjne på problemet, når det skattepolitisk skal afgøres. Jeg udtaler min forventning om, at der også på denne måde vil kunne skabes nye fonds at øse af for videnskaben.

Endelig har jeg hørt et forlydende om, at man i apotekerkommissionen, der netop er ved at afgive betænkning, vil stille forslag om 1 mill. kr. årlig til visse forskningsarbejder indenfor medicinen, men naturligvis først og fremmest indenfor farmakologien. Det vil dække i alt fald et hjørne af den medicinske forskning, og også det, synes jeg, må vi hilse med tilfredshed — forsåvidt forlydendet, hvad jeg tror det vil, viser sig at være rigtigt.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at uanset den ejendommelige fremgangsmåde, som den højtærede undervisningsminister har betjent sig af, tilsiger mit parti sin medvirken til, at der nu sikres den videnskabelige forskning de bedst mulige arbejdsvilkår. Som kulturnation, som et folk, hvis fremtid i så høj grad vil være bestemt af dets evne til at optage konkurrencen med andre landes præstationer, må vi ikke trække denne sag yderligere i langdrag, og vi må ikke udvise smålighed, hvor det drejer sig om at fastsætte det beløb, som staten årlig vil tilgodese formålet med. Med disse ord anbefaler jeg sagen til hurtig og tilfredsstillende løsning her på rigsdagen.

Niels Pedersen: Hidtil har staten ydet støtte til videnskaben på den måde, at staten ved faste årlige bevillinger har opretholdt driften af universiteterne og de øvrige højere læreanstalter, biblioteker og videnskabelige samlinger og endvidere har